

A téli erdő

Nagyon szeretem a telet, mert megnyugtató. Mikor az erdőben sétálok, ropog a hó a talpam alatt, és állatok lábnyomait látom. Süt a nap, sugarai megcsillannak a jégsapokon. Egy tavat, ami befagyott, bokrok vesznek körül. De jó lenne korcsolyázni rajta! Csend van, csak néha hallani a madarak csicsergését, és látni, ahogy megrázzák tollaikat a hideg miatt. Messze, a nagy fehérségben kitűnik a csipkebogyótermés a bokrokon, bizony megcsípte a dér.

Esteledik. Az erdőre friss hótakaró hull. Az ezüstös holdfény úgy esik a földre, mint a selyemből szőtt fátyol. A vadállatok, őzek, szarvasok ilyenkor, estefelé jönnek az etetőkhöz, amikor már csend borul a tájra. A vaddisznók csörtetése is hallatszik, orrukkal túrják az avart és makkot keresnek. A vadnyulak előmerészkednek üregeikből, élelem után kutatva. A mókusok a fák odvaiba térnek már ilyenkor, szájukban mogyoróval ügyesen egyensúlyoznak az ágak között.

Korán esteledik, a nap alacsonyan haladva végleg eltűnik a látóhatáron, vörösre festi a felhőket, holnap szeles idő lesz, ezt jelzi.

Ahogy a szürkület leszáll, a baglyok is megjelennek a fák kopasz ágain, és az erdő talaját fürkészik, hogy az avarban motoszkáló mezei egereket, pockokat elkaphassák. Az erdő titokzatos, kicsit félelmetes lesz ilyenkor, a neszek, szokatlan hangok megriasztják a nézelődőket. A téli táj szépsége mégis rabul ejt, szinte magadat is a természet részének érzed.

Ám sietned kell, mert a szállingózó hó befedi a lábnyomaidat, és nem találsz meg az erdőből kivezető utat, amelyen még világosban jöttél.

Cserép Petra 6.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola

